

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 11/08-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. januára 2008 predbežne prerokoval návrh L. M., S., zastúpenej advokátom JUDr. V. Z., M., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/91/07-K z 19. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Návrh L. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 9. novembra 2007 doručený návrh L. M., S. (ďalej len „navrhovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. V. Z., M., na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/91/07-K z 19. septembra 2007.

Z návrhu a z jeho príloh vyplýva, že rozhodnutím sp. zn. VP/91/07-K z 19. septembra 2007 uložil výbor navrhovateľke ako verejnej funkcionárke podľa čl. 3 ods. 1 v spojení s čl. 2 ods. 1 písm. b) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane

verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v platnom znení (ďalej len „ústavný zákon“) pokutu v sume 51 900 Sk za porušenie povinnosti, ktorá jej vyplýva z ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Navrhovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodnutie výboru zrušil s odôvodnením, že povinnosť, ktorá jej ako verejnej funkcionárke vyplývala z ustanovenia čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, neporušila úmyselne ani z nedbanlivosti, ale *„k tejto situácii došlo nedopatrením, keď sa spoliehala na doručenie tlačív pre vyplnenie majetkového priznania“*. Požiadavku zrušenia napadnutého rozhodnutia výboru navrhovateľka zdôvodnila aj tým, že uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 4 K 8/07 z 25. apríla 2007 bolo na jej majetok vyhlásené konkurzné konanie, a preto podľa jej názoru: *„Z hľadiska účelnosti uplatnenia majetkovej sankcie v podobe pokuty sa nejaví efektívnym predmetnú pokutu vymáhať, keďže výťažok zo speňaženia majetku mojej klientky nebude postačovať ani na uspokojenie súčasných veriteľov a nedôjde teda k naplneniu satisfakčnej funkcie sankcie.“*

Vzhľadom na uvedené navrhovateľka žiada, aby *„Ústavný súd SR po preskúmaní rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/91/07-K zo dňa 19. 9. 2007, predmetné rozhodnutie zrušil v zmysle ust. §-u 73b ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov“*.

II.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa uznesenia ústavného súdu sp. zn. PLZ. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu sa na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Predmetom posudzovaného návrhu, ktorým navrhovateľka žiada zrušiť rozhodnutie výboru, je žiadosť o preskúmanie napadnutého rozhodnutia výboru v konaní podľa jedenásteho oddielu druhej hlavy zákona o ústavnom súde označenom ako „Konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov“ (§ 73a, § 73b zákona o ústavnom súde).

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde konanie sa začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci

ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (ďalej len „orgán“).

Podľa § 73a ods. 2 zákona o ústavnom súde o podaní návrhu platí § 20. K návrhu sa pripojí napadnuté rozhodnutie orgánu podľa odseku 1.

Podľa § 73b ods. 1 zákona o ústavnom súde účastníkom konania je navrhovateľ a orgán, ktorý vydal rozhodnutie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov musí navrhovateľka preukázať, že jej konanie ako verejného funkcionára nebolo v rozpore s týmito ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu, teda že povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z citovaného ústavného zákona neporušila, a teda nebol dôvod, aby jej bola uložená pokuta.

Ústavný súd vychádzajúc z obsahu návrhu považuje za podstatné, že navrhovateľka nenamieta, že ako verejná funkcionárka bola v zmysle citovaných ustanovení ústavného zákona o ochrane verejného záujmu povinná predložiť výboru oznámenie podľa čl. 7 ods. 1

ústavného zákona a nenamieta, resp. nepopiera ani to, že porušila povinnosť, ktorú jej ako verejnému funkcionárovi ukladalo ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, práve naopak v návrhu okrem iného uviedla „že si je vedomá, že zanedbala svoju povinnosť“.

Argumenty navrhovateľky vo svojej podstate smerujú k ospravedlneniu jej konania osobnými dôvodmi, a to tvrdením o nedostatku jej majetku, aby mohla výborom uloženú finančnú sankciu za porušenie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona zaplatiť, ako aj tvrdením, že „k tejto situácii došlo nedopatrením, keď sa spoliehala na doručenie tlačív pre vyplnenie majetkového priznania“, pričom žiada, aby tieto jej dôvody ústavný súd zohľadnil a napadnuté rozhodnutie výboru zrušil.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde predmet tohto konania, v rámci ktorého ústavný súd plní funkciu orgánu rozhodujúceho o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu výboru, je jednoznačne obmedzený na posúdenie konania navrhovateľa ako verejného funkcionára z hľadiska jeho konformnosti s príslušnými ustanoveniami ústavného zákona o ochrane verejného záujmu.

Preskúmaním návrhu navrhovateľky ústavný súd dospel k záveru, že jej návrh je zjavne neopodstatnený.

Zjavná neopodstatnenosť predmetného návrhu vyplýva z toho, že jeho odôvodneniu chýba akákoľvek argumentácia týkajúca sa toho, že by konanie navrhovateľky nebolo v rozpore s právami a povinnosťami uloženými jej ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu, a teda neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré by ústavný súd mohol kvalifikovať ako relevantné v rámci konania podľa § 73a zákona o ústavnom súde. Z toho dôvodu ústavný súd návrh už po jeho predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008